

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1153/2021
26.10.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Мирољуба Томића, Дубравке Дамјановић и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Маријом Рибарић, као записничарем, у кривичном предмету окривљене АА и др, због продуженог кривичног дела злоупотреба службеног положаја у саизвршилаштву из члана 359. став 3. у вези става 1. у вези члана 33. и 61. Кривичног законика и др, одлучујући о захтевима за заштиту законитости окривљене АА, браниоца окривљене АА, адвоката Драгана Младеновића и браниоца окривљене ББ, адвоката Мирослава Ивковића, поднетим против правноснажних пресуда Вишег суда у Лесковцу 1.К.бр.21/18 од 17.04.2019. године, Апелационог суда у Нишу Кж1 760/2019 од 11.03.2020. године и 11Кж.3.28/2020 од 21.05.2021. године, у седници већа одржаној дана 26.10.2021. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ, као неосновани, захтеви за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Драгана Младеновића и браниоца окривљене ББ, адвоката Мирослава Ивковића, поднети против правноснажних пресуда Вишег суда у Лесковцу 1.К.бр.21/18 од 17.04.2019. године, Апелационог суда у Нишу Кж1 760/2019 од 11.03.2020. године и 11Кж.3.28/2020 од 21.05.2021. године у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) Законика о кривичном поступку, као и захтев браниоца окривљене ББ, адвоката Мирослава Ивковића у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) и повреду закона из члана 441. став 4. Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу захтеви за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Драгана Младеновића и браниоца окривљене ББ, адвоката Мирослава Ивковића, **ОДБАЦУЈУ**.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољен, захтев за заштиту законитости окривљене АА поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Лесковцу 1.К.бр.21/18 од 17.04.2019. године, Апелационог суда у Нишу Кж1 760/2019 од 11.03.2020. године и 11Кж.3.28/2020 од 21.05.2021. године.

Образложење

Првим ставом изреке пресуде Вишег суда у Лесковцу 1.К.бр.21/18 од 17.04.2019. године, поред осталих оглашене су кривим окривљене АА и ББ да су извршиле по једно продужено кривично дело фалсификовање службене исправе у

саизвршилаштву из члана 357. став 1. Кривичног законика у вези члана 33. и 61. Кривичног законика, па су им за исто изречене условне осуде тако што су им утврђене казне затвора и то окривљеној АА у трајању од 3 месеца, са временом проверавања од 2 године од дана правноснажности пресуде, а у случају опозивања условне осуде у утврђену казну затвора окривљеној ће се урачунати време проведено у притвору од 18.12.2013. године до 16.01.2014. године, док је окривљеној ББ утврђена казна затвора у трајању од 2 месеца, са временом проверавања од 2 године, а у случају опозивања условне осуде у утврђену казну затвора урачунаће се време проведено у притвору од 18.12.2013. године до 16.01.2014. године. Истом пресудом окривљене АА и ББ су обавезане да на име судског паушала плате суду износе од по 10.000,00 динара и да заједно са осталим окривљенима на име трошкова кривичног поступка суду солидарно исплате износ од 1.600,00 динара, а Вишем јавном тужиоцу у Лесковцу износ од 10.000,00 динара, све у року од 2 месеца од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења, док остали трошкови кривичног поступка настали пред Вишим јавним тужиоцем у Лесковцу у износу од 239.860,00 динара, односно пред судом у износу од 14.950,00 динара падају на терет буџетских средстава суда. Другим ставом изреке пресуде, окривљене АА, ББ, ВВ, ГГ и ДД ослобођене су од оптужбе на основу члана 423. тачка 2) Законика о кривичном поступку да су извршиле кривична дела и то окривљена АА кривично дело злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, окривљена ББ кривично дело злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 1. Кривичног законика, окривљена ВВ кривично дело злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 1. Кривичног законика, окривљена ГГ кривично дело злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 2. у вези става 1. Кривичног законика и окривљена ДД кривично дело злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 1. у вези члана 33. и 61. Кривичног законика.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 760/2019 од 11.03.2020. године, делимично су усвојене жалбе Вишег јавног тужиоца у Лесковцу и браниоца окривљених ВВ, ГГ и ДД, те преиначена пресуда Вишег суда у Лесковцу 1.К.бр.21/18 од 17.04.2019. године у односу на све окривљене, и то тако што су ставом I изреке пресуде поред осталих окривљене АА и ББ оглашене кривим за по једно продужено кривично дело фалсификовање службене исправе из члана 357. став 1. у вези 61. Кривичног законика, а ставом II за по једно продужено кривично дело злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 1. у вези члана 61. Кривичног законика, за која им је суд утврдио појединачне казне затвора и то окривљеној АА за кривично дело из члана 357. став 1. у вези члана 61. Кривичног законика казну затвора у трајању од 3 месеца и за кривично дело из члана 359. став 1. у вези члана 61. Кривичног законика казну затвора у трајању од 10 месеци, а окривљеној ББ за кривично дело из члана 357. став 1. у вези члана 61. Кривичног законика, казну затвора у трајању од 2 месеца и за кривично дело из члана 359. став 1. у вези члана 61. Кривичног законика казну затвора у трајању од 4 месеца, па их је осудио: окривљену АА на јединствену казну затвора у трајању од 1 године, у коју се урачунава време проведено у притвору од 18.12.2013. године до 16.01.2014. године и истовремено је одређено да ће се казна извршити тако што ће је окривљена издржати у просторијама у којима станује без примене мера електронског надзора, а које просторије не сме напуштати осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција, а уколико окривљена једном у трајању преко 6 часова или два пута у трајању до 6 часова самовољно напусти просторије у којима станује, суд ће одредити да остатак казне затвора издржи у заводу за извршење казне затвора. Окривљеној ББ је изречена условна осуда тако што је

утврђена казна затвора у трајању од 5 месеци и истовремено одређено да се иста неће извршити уколико окривљена у време проверавања од 1 године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело, с тим да ће се у случају опозивања условне осуде окривљеној ББ у утврђену казну затвора урачунати време проведено у притвору од 18.12.2013. године до 16.01.2014. године, док су жалбе бранилаца окривљених АА и ББ и у просталом делу жалбе Вишег јавног тужиоца у Лесковцу и браниоца окривљених ГГ, ВВ и ДД одбијене као неосноване. Окривљене АА, ББ, ГГ, ВВ и ДД су обавезане да плате трошкове кривичног поступка настале пред Вишим јавним тужиоцем у Лесковцу и пред Вишим судом у Лесковцу о чијој висини ће суд одлучити посебним решењем.

Пресудом Апелационог суда у Нишу, као трећестепеног суда, 11Кж.3. 28/2020 од 21.05.2021. године, делимично је усвојена жалба браниоца окривљене АА, окривљене ББ, браниоца окривљене ББ- адвоката Мирослава Ивковића, окривљене ВВ, ГГ и ДД и њиховог заједничког браниоца адвоката Петра Митића, те је пресуда Апелационог суда у Нишу Кж1 760/2019 од 11.03.2020. године преиначена, између осталог и у односу на окривљене АА и ББ на тај начин што су окривљене АА и ББ ставом I оглашене кривим да су извршиле по једно продужено кривично дело фалсификовање службене исправе из члана 357. став 1. у вези члана 61. Кривичног законика, а ставом II изреке окривљена АА је оглашена кривом да је учинила продужено кривично дело злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 1. у вези члана 61. Кривичног законика, па јој је за кривично дело из члана 357. став 1. у вези члана 61. Кривичног законика утврђена казна затвора у трајању од 3 месеца, а за кривично дело из члана 359. став 1. у вези члана 61. Кривичног законика казна затвора у трајању од 10 месеци и осуђена је на јединствену казну затвора у трајању од 1 године у коју се урачунава време проведено у притвору од 18.12.2013. године до 16.01.2014. године и истовремено је одређено да ће се казна извршити у просторијама у којима окривљена станује, на тај начин што их окривљена неће напушати осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција, а уколико једном у трајању преко 6 часова или два пута у трајању до 6 часова самовољно напусти просторије у којима станује, суд ће одредити да остатак казне затвора издржи у заводу за извршење казне затвора. Окривљеној ББ за продужено кривично дело фалсификовање службене исправе из члана 357. став 1. у вези члана 61. Кривичног законика изречена је условна осуда тако што јој је утврђена казна затвора у трајању од 2 месеца и истовремено одређено да се утврђена казна неће извршити уколико окривљена у време проверавања од 1 године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело. Ставом III изреке пресуде, окривљена ББ је ослобођена од оптужбе да је извршила продужено кривично дело злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 1. у вези члана 61. Кривичног законика, док су ставом IV изреке пресуде жалбе окривљене АА, ББ, ГГ, ВВ и ДД и њихових бранилаца у осталом делу одбијене као неосноване.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено су поднели:

-бранилац окривљене АА, адвокат Драган Младеновић, због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку, с тим што из садржине захтева произилази и повреда закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев за заштиту законитости, те да побијане

пресуде преиначи тако да окривљену АА ослободи од оптужбе за кривично дело злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 1. у вези члана 61. Кривичног законика и кривично дело фалсификовање службене исправе из члана 357. став 1. у вези члана 61. Кривичног законика или да пресуду донету у трећем степену укине и предмет врати на поновни поступак и одлучивање другом већу Апелационог суда у Нишу;

-бранилац окривљене ББ, адвокат Мирослав Ивковић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) Законика о кривичном поступку, повреде кривичног законика из члана 439. тачка 1), 2) и 3) Законика о кривичном поступку и члана 441. став 4. Закона о кривичном поступку, са предлогом да Врховни касациони суд поднети захтев за заштиту законитости усвоји и преиначи трећестепену пресуду у осуђујућем делу у односу на окривљену ББ, те да исту за кривично дело из члана 357. став 1. у вези 61. Кривичног законика ослободи од оптужбе и досуди јој трошкове поступка на терет буџетских средстава суда;

-окривљена АА, без навођења разлога за подношење захтева за заштиту законитости и без предлога.

Врховни касациони суд је доставио примерке захтева за заштиту законитости бранилаца окривљених Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП) па је одржао седницу већа о којој сходно члану 488. став 2. ЗКП није обавестио Републичког јавног тужиоца и браниоце окривљених, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке, на којој је размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих су захтеви за заштиту законитости поднети, те је по оцени навода и предлога у захтевима, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Драгана Младеновића, је неоснован у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) Законика о кривичном поступку, као и захтев браниоца окривљене ББ, адвоката Мирослава Ивковића у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) Законика о кривичном поступку, као и у односу на повреду поступка из члана 438. став 1. тачка 9) Законика о кривичном поступку и повреду из члана 441. став 4. Законика о кривичном поступку, док су у преосталом делу захтеви за заштиту законитости бранилаца окривљених одбачени као недозвољени, односно јер немају законом прописан садржај, а захтев за заштиту законитости окривљене АА је одбачен као недозвољен.

Бранилац окривљене АА, у поднетом захтеву за заштиту законитости указује да су побијаним пресудама учињене повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, са образложењем да суд није могао окривљену да огласи кривом и осуди за два кривична дела (кривично дело фалсификовање службене исправе у продуженом трајању и кривично дело злоупотребе службеног положаја у продуженом трајању) већ је евентуално могао огласити кривом за једно од ова два кривична дела, с обзиром да јој је стављено на терет да је кривично дело злоупотреба службеног положаја извршила тако што је фалсификовањем исправа-решења о додели једнократне новчане помоћи прибавила другим физичким лицима имовинску корист. Самим тим, по наводима браниоца, кривично дело фалсификовање службене исправе не постоји, јер решење о додели једнократне новчане помоћи доноси радници Центра за социјални рад, а

окривљена као директор Центра за социјални рад је у обавези да сва акта потписује, па и решења о додели једнократне новчане помоћи, а са друге стране потписивање решења и других аката које доноси Центар за социјални рад од стране директора Центра није и не може бити кривично дело. Поред тога, по питању кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 1. у вези члана 61. Кривичног законика (КЗ), бранилац сматра да нема кривичног дела јер нема противправности у наводно прибављеној имовинској користи.

Неспорно је да у правној теорији постоје ситуације када је фалсификовање службене исправе начин извршења кривичног дела злоупотреба службеног положаја у ком случају се ради о једном кривичном делу које конзумира у себи друго дело. Међутим у конкретном случају не ради се о тој правној ситуацији, јер радње кривичног дела фалсификовање службене исправе за које је окривљена оглашена кривом нису ушле у састав кривичног дела злоупотреба службеног положаја. Дакле, у овом случају наведене радње су могле самостално да егзистирају као кривично дело фалсификовање службене исправе.

Такође су неоснована указивања у захтеву по питању противправности наводно прибављене имовинске користи и чињенице да је било потребно утврдити да ли је имовинска корист припала лицу коме не треба да припадне, а који наводи су већ били од стране трећестепеног суда предмет оцене и о чему је Апелациони суд у Нишу, као трећестепени на страни 18 пасус 6 дао јасне и довољне разлоге које овај суд прихвата и на исте у смислу члана 491. став 2. ЗКП упућује.

Поднетим захтевом за заштиту законитости бранилац окривљене ББ, адвокат Мирослав Ивковић истакао је да је побижаним пресудама учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, на тај начин што је окривљена оглашена кривом да је наводно омогућила употребу службених исправа са неистинитом садржином и на тај начин учинила кривично дело фалсификовање службене исправе из члана 357. став 1. Кривичног законика, иако наведени члан не садржи као криминогену радњу односно као радњу извршења предметног кривичног дела омогућавање употребе службених исправа. Наиме, члан 357. став 1. КЗ као кажњиву радњу третира омогућавање прављења службене исправе са неистинитим садржајем, а омогућавање прављења и омогућавања употребе су, по наводима браниоца, две потпуно различите ствари, а уз то чињеница да окривљена ББ није ни омогућила употребу спорних решења, већ је извршила усмени налог директорке центра, те само парафирала решења, па је оглашавањем исте кривом за ово кривично дело учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

Одредбом члана 357. став 1. КЗ прописано је да радњу извршења кривичног дела фалсификовање службене исправе чини службено лице које у службену исправу, књигу или спис унесе неистините податке или не унесе важан податак или својим потписом, односно службеним печатом овери службену исправу, књигу или спис са неистинитом садржином или које својим потписом, односно службеним печатом омогући прављење службене исправе, књиге или списа са неистинитом садржином.

Стоји чињеница да је у радњи извршења кривичног дела фалсификовање службене исправе употребљена језичка формулација „омогућила употребу службених исправа“, међутим и поред тога из чињеничног описа радње извршења кривичног дела

произилази да је окривљена оглашена кривом што је потписивањем решења о додели једнократне новчане помоћи суштински омогућила израду службених исправа са неистинитом садржином, а што несумњиво представља радњу омогућавања прављења службене исправе, што је једна од радњи извршења предменог кривичног дела.

Имајући у виду напред наведено, неосновани су супротни наводи захтева за заштиту законитости бранилаца окривљених којима се указује да дело за које су окривљене оглашене кривима правноснажном пресудом нису кривична дела, те да је тиме на штету окривљених повређен кривични закон из члана 439. тачка 1) ЗКП, а самим тим оцењени су као неосновани и наводи о учињеној повреди из члана 439. тачка 2) ЗКП.

Даље у поднетом захтеву за заштиту законитости, бранилац окривљене ББ указује и на учињену битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, са образложењем да оптужница потенцира да је кривично дело фалсификовање службене исправе почињено наводним искоришћавањем службеног положаја, па како је касније изостала радња кривичног дела искоришћавање службеног положаја, то по наводима браниоца нема ни предметног кривичног дела фалсификовање службене исправе, јер „искоришћавање службеног положаја“ представља суштину оптужења. Осим тога, бранилац је навео да је измена оптужнице извршена и на тај начин што су изостављени наводи из оптужнице који се односе на чињеницу да су социјалне раднице (окривљена ВВ и ДД, као и ГГ) пре подношења решења на потпис окривљеној ББ саме потписале и овериле решења која су претходно саме и сачиниле, и да су саме у решења унеле све податке, а која измена оптужнице од стране суда је на штету одбране окривљене ББ. Такође, бранилац је указао и на чињеницу да је оптужница потенцирала да је дело фалсификовање службене исправе почињено у саизвршилаштву, а потом окривљену уместо да ослободи од оптужбе за саизвршилаштво, суд врши измену радње кривичног дела и окривљеној ставља на терет радњу помагања у извршењу кривичног дела, као и чињеница да је оптужница промењена тако што су социјалне раднице третиране као службена лица, а потом се у пресуди заузима становиште да именовани нису службена лица. Такође, оптужница окривљену ББ третира као руководиоца Службе за пријем и управно-правне послове, што она и јесте, а пресудом се мења оптужница, те се окривљена означава и третира као службено лице „коме је фактички поверено вршење службених овлашћења директора“, што она по наводима браниоца није, нити је могла бити, већ је имала само усмени радни налог директорке, окривљене АА, да у њеном одсуству парафира решења о једнократној помоћи претходно одрађених и потписаних од стране социјалних радника.

Одредбом члана 420. став 1. ЗКП, прописано је да се пресуда може односити само на лице које је оптужено и само на дело које је предмет оптужбе садржане у поднесеној или на главном претресу измењеној или проширеној оптужници. Дакле, између оптужбе и пресуде мора да постоји идентитет и подударност у погледу субјективне и објективне истоветности дела. Прекорачење оптужбе подразумевало би измену чињеничног описа радње извршења кривичног дела описаног у оптужном акту и додавањем веће криминалне воље окривљеном којима се отежава положај окривљеног у погледу правне оцене дела или кривичне санкције.

У конкретном случају, по налажењу овог суда, чињенични опис у изреци пресуде остао је у границама чињеничног описа из оптужног акта, односно у границама оних чињеница и околности на којима се оптужба заснива, те није повређен идентитет оптужбе и пресуде на штету окривљене. Наиме, изостављањем из чињеничног описа радње кривичног дела да је окривљена ББ кривично дело фалсификовање службене исправе извршила искоришћавањем службеног положаја и изостављањем навода да су социјалне раднице пре подношења решења на потпис окривљеној ББ и саме потписале и овериле та решења није дошло до прекорачења оптужбе. Ово стога што искоришћавање службеног положаја није елемент кривичног дела фалсификовање службене исправе из члана 357. став 1. КЗ па се изостављањем тих речи из чињеничног описа кривичног дела, не дира у постојање кривичног дела фалсификовање службене исправе из члана 357. став 1. КЗ, нити је чињеница да ли су социјалне раднице пре подношења решења на потпис окривљеној и саме потписале и овериле та решења од утицаја на кривичну одговорност окривљене.

Такође су неоснована и указивања да је оптужба прекорачена тиме што је уместо за саизвршилаштво, као што је у оптужењу наведено, окривљена оглашена кривом за помагање будући да наведена измена представља правну оцену суда. Суд није везан правном квалификацијом из оптужења, већ је уподобљава утврђеном чињеничном стању стога ни у том делу не може бити речи о прекорачењу оптужбе. Чињеница да ли су социјалне раднице службена лица или не је такође питање правне оцене суда, а не измена чињеничног стања, као и правни став суда да је окривљена ББ службено лице којој је фактички поверено вршење службених овлашћења директора, заправо правни закључак суда у погледу овлашћења окривљене, а не прекорачење оптужбе у смислу члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП.

Бранилац је даље у поднетом захтеву указао да је побијаним пресудама учињена повреда закона из члана 441. став 4. ЗКП, јер је суд окривљену ББ требало да ослободи од оптужбе и досуди јој све трошкове поступка, а уз то у ослобађајућем делу под III изреке пресуде, суд је био дужан да сходно одредбама члана 265. став 1. ЗКП пресуди да трошкови тог ослобађајућег дела падају на терет буџетских средстава суда, а што није учинио, те на тај начин учинио истакнуту повреду закона.

Изнете наводе захтева Врховни касациони суд оцењује неоснованим. Наиме у овом кривичном поступку вођен је јединствени поступак током ког је бранилац окривљеној пружио јединствену одбрану за оба дела и радње које су предузете, предузете су истовремено за оба кривична дела, те без значаја је чињеница да је за једно кривично дело окривљена ослобођена од оптужбе, јер су трошкови поступка јединствени, без могућности издвајања за кривично дело за које је донета ослобађајућа пресуда.

У преосталом делу поднетог захтева за заштиту законитости браниоца окривљене АА указује се да окривљена својом делатношћу није извршила кривично дело из члана 357. став 1. КЗ, јер потписивање решења и других аката које доноси Центар за социјални рад од стране директора Центра, није кривично дело, као и да није утврђено постојање умишљаја као облика виности код окривљене за извршење кривичних дела која су јој стављена на терет, као и наводима браниоца окривљене ББ да је извршила усмени налог директорке, да је потписивала већ израђена решења, од којих се два решења односе на корисника ЋЋ која је и социјално угрожено лице...

Оваквим наводима којима браниоци полемишу са чињеничним закључком суда и оценом суда о изведеним доказима и на основу сопствене оцене изведених доказа суштински се оспорава чињенично стање утврђено побијаним пресудама (члан 440. ЗКП).

С обзиром да одредбом члана 485. став 4. ЗКП, која прописује разлоге због којих окривљени односно његов бранилац, сходно правима која има у поступку у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због повреде одредби из члана 427. и члана 440. ЗКП, то је Врховни касациони суд захтеве бранилаца окривљених у овим деловима оценио као недозвољене.

Бранилац окривљене ББ у поднетом захтеву за заштиту законитости навео је да је побијаним пресудама дошло до повреде кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, који представља законом прописан разлог за подношење овог ванредног правног лека.

Међутим, како бранилац окривљене у образложењу захтева не наводи у чему се конкретно састоји наведена повреда закона на коју је указао, то је Врховни касациони суд оценио да у овом делу поднети захтев за заштиту законитости нема прописан садржај у смислу одредбе члана 484. ЗКП, који налаже обавезу навођења у захтеву за заштиту законитости разлога за његово подношење, а што подразумева не само опредељење о којој повреди закона је реч, већ и образложење у чему се та повреда конкретно састоји, обзиром да Врховни касациони суд није овлашћен да по службеној дужности испитује у чему се конкретно огледа повреда закона на коју се захтевом указује.

У смислу одредбе члана 484. ЗКП која налаже обавезу навођења у захтеву за заштиту законитости разлога за његово подношење, по оцени Врховног касационог суда у овом делу поднети захтев за заштиту законитости нема прописан садржај у смислу одредбе члана 484. ЗКП.

Захтев за заштиту законитости поднела је и окривљена АА лично.

Одредбом члана 482. став 1. ЗКП прописано је да против правноснажне одлуке јавног тужиоца или суда или због повреде одредаба поступка који је претходио њеном доношењу овлашћено лице може поднети захтев за заштиту законитости под условима прописаним у том закону.

Одредбом члана 483. став 1. ЗКП, прописано је да захтев за заштиту законитости могу поднети Републички јавни тужилац, окривљени и његов бранилац, а чланом 483. став 3. ЗКП, предвиђено је да захтев за заштиту законитости окривљени може поднети искључиво преко браниоца.

Дакле, из цитираних законских одредби јасно је да је окривљени овлашћен да поднесе захтев за заштиту законитости, али да то може учинити искључиво преко браниоца.

Како је у конкретном случају окривљена АА захтев за заштиту законитости поднела лично, то је захтев за заштиту законитости недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. и 2. ЗКП и члана 487. став 1. тачка 2) и 3) у вези члана 484. ЗКП и 485. став 4. ЗКП и члана 483. став 1. ЗКП одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар – саветник
Марија Рибарић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

Председник већа – судија
Бата Цветковић, с.р.